-nar að efna heit sitt, jeg bið þig einúngis að lofa mjer
að fara til kallarinnar, móður okkar hér þegar á fætur,
og jeg vil í dag kyssa hana í fyrsta sinn. Það er ekki
ljótt, heldur rjett! Jeg er svo stoltski, svo elski, jeg er dreing-
-ur. Klukkan má fyrst verða átta, og við gjetum enn þá
gjeingið eina klukkustund okkur til skemmtunar. Þá vil
jeg fara og lesa í málfræðinni minni, sagði Flavía. Góðri sys-
-tir ber að gjöra alt, sem bróðir hennar vill, ansaði Júlían.
Enn jeg er svöng, sagði Flavía, lofaðu mjer að sækja brauð og
kjörsiber, og svo gjetum við gjeingið okkur til skemmt-
-unar. Taktu líka vasklút með þjer handa mjer; þá gjetur
látið það alt saman í eina tösku, kallaði Júlían, á eftir
systur sinni þegar hún hljóp til kallarinnar. — Já! svaraði
hún, og skeldraði við; og svo gaungum við saman útá land-
-veginn, til að liggja að hvort afi okkar kjemur, svo við
flýtjum fyrst móður okkar þessa góðu fregn. — Jeg þarf
að vekja, að móðir okkar vill þó kyssa okkur tvo kossa
fyrir þessvegna. Ó, hefði það indislega komið við, með
að kjenníngu af óskiljanlegri viðkvæmni; jeg vil þeygin kyssa
þann fjóra kossa, sem sagði mjer að faðir minn kjemi ap-
-tur frá útlöndum hinni. — — Spanjólsk hljóp hún aptur
til kallarinnar, og í sama vetfángi kom hún aptur, og hje-
-lt hún á í annari hendinni vandlaup, með kjörseberjunum
í, og tveimur brauðunum ofaná, enn í hinni hendinni hjelt
hún á sólhlíf. Hvort viltu heldur bera, Júlían, vandlaup-
-inn, eða sólhlífina, spurði Flavía bróður sinn. Sólhlíf-
-ar eru handa kvennfólki, karlmenn meiga ekki vera svo
kveifarlegir, að þeir óttist sólina. Fáðu mjer vandlaupinn — —
gott, — — taktu mig undir hendina — — gott — — haltu þjer uppi
að þjer, þú þarft ekki að vera hrædd, — hafaðu ekki svona ákafa
mjer, sólin skín framan í mig — — haltu sólhlífinni uppi yfir
mjer, — við skulum nú gánga hægt, eins og öldungurinn náunginn ok-
-kar, og konan hans, þú þekkir þau vissulega, hinnarn og húsfr-
-eyjuna hans Manardan að nafni! — Í sama vetfángi var litið
uppi einum glugga á höllinni, sem vissi mót kastalaveginum
sást þar hvítklædd hefðarkona, þegar hún sá hin tvö fljóðu börn
gánga svo svakalega um kastala-veginn, sem var settur tveimur
eikaröðunum, kallaði hún sjer út, bar hún á sjer andlitinu hinnar
kvennlegu móðurástar, og heilsaði með brosleitunum kossi þessari
unaðsamlegu mind. Þess væri óskandi, börnin góð, að þið gje-
-tuð alltjent verið svona, sagði hún í hálfum hljóðum, og að
lífsleið ykkar líktist gaungu ykkar um þenna kastalaveg og þið